

„Naprosto
strhující horor.
Připomíná mi
Mathesona
na vrcholu
tvůrčích sil.“

STEPHEN KING

PÍSEŇ PŘEŽÍTÍ

**PAUL
TREMBLAY**

AUTOR BESTSELLERU
HLAVA PLNÁ PŘÍZRAKŮ

PÍSEŇ PŘEŽITÍ

SURVIVOR SONG

© 2020 by Paul Tremblay

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Milan Žáček, 2022

Cover © Julia Lloyd, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2526-7 (pdf)

PAUL TREMBLAY

PÍSEŇ PŘEŽITÍ

Pro Lisu, Colea a Emmu

*Je to hrozný a fakt nebude líp
Hryžou kolem sebe a nejsou jedini
Nejsou jedini...*

BIG BUSINESS: „HEAL THE WEAK“

AUTOROVO UPOZORNĚNÍ PRO ČTENÁŘE

*Když narazíte na prázdná místa a stránky,
nebojte se: jsou tu úmyslně.
No dobře, trochu se možná bojte...*

PŘEDEHRA

ZA STARÝCH ČASŮ, KDY PŘÁNÍ BYLA STÁLE K NĚČEMU DOBRÁ

TOTO NENÍ POHÁDKA. ROZHODNĚ TO NENÍ POHÁDKA DEZINFIKOVANÁ, UNIFIKOVANÁ ČI DISNEYFIKOVANÁ, BEZKREVNÁ V KAŽDÉM MOŽNÉM SMYSLU TOHOTO SLOVA, KDY ŠELMY I LIDSKÁ MONSTRA MAJÍ VYTRHANÉ TESÁKY A ZASTŘÍŽENÉ DRÁPY, KDE JSOU DĚTI V BEZPEČÍ A BEZPEČNĚ CHRÁNĚNÉ, KDE JSOU KRUTÉ PRAVDY VYTĚŽENÉ Z KRUTÉHO ŽIVOTA KDYŽ NE PŘÍMO ZTRACENY, TAK ALESPŇ ZASTŘENY, A TO ZCELA ÚMYSLNĚ.

Minulý večer panoval jistý zmatek ohledně otázky, zda bylo zhasnutí světel doporučení, nebo zda šlo o požadavek ve shodě s vládou nařízeným zákazem vycházení. Poté co její manžel Paul usnul, nechávala se Natalie v koupelně vést svítilnou ve svém mobilu, místo aby si zapálila svíčku. Je den ode dne nemotornější a nevěří, že domem dokáže bezpečně pronést oheň.

Je čtvrt na dvanáct a ano, je opět v koupelně. Než Paul před třemi hodinami odešel, zavtipkovala, že by si sem měla přestěhovat lehátko a pracovní. Z okna v přízemí je vidět na polosoukromý dvorek a sluncem vybledlý plaňkový plot,

který by potřeboval natřít mořidlem. Tráva je suchá, protože před několika měsíci podlehla zničujícímu vedru dalšího rekordně horkého léta.

Horku se bude připisovat propuknutí nákazy. Vynoří se desítky dalších ničemů a také několik hrdinů. Bude trvat roky, než se detailně zmapuje její evoluce, a i tehdy budou dál existovat pochybovači, popírači a ti nejcyntičtější političtí oportunisté. Určití lidé budou dál ignorovat pravdu, protože tak to chodí vždycky.

Natalie totiž nedokáže přestat číst onen čtrnáct dnů starý facebookový příspěvek na jejich lokální stránce zvané „Stoughtonští nadšenci“. V této chvíli je u něj 2 312 komentářů. Natalie je četla všechny.

Příspěvek: Lesní správa informuje veřejnost, že ve spolupráci s ministerstvem zemědělství jsou v oblasti státu Massachusetts shazovány návnady s vakcínou proti vzteklině. Návnady se také cíleně shazují v určených oblastech okolních států Rhode Island, Connecticut, New Hampshire, Vermont, Maine, New York a preventivně i v Pensylvánii. Vakcína je uložena v blistru a má khaki barvu. Návnady budou až do odvolání shazovány z letadel a vrtulníků. Pokud návnadu uvidíte nebo naleznete, nijak se jí prosím nedotýkejte. Není škodlivá, ale není určena pro lidskou spotřebu.

Fotografie: Návnada v blistru o velikosti dolarové mince má obdélníkový tvar, strukturu kytu a uprostřed je nakynutá jako bochník chleba. Připomíná čokoládovou cukrovinku Almond Joy zelené barvy.

(Natalie a Paul ze stresu už spořádali větší část z velkého balení rozličných halloweenských cukrovinek, a to je teprve 21. října.)

Na zadní části balení návnady je toto varování:

MNR 1-888-555-6655

**Vakcína proti vzteklině NEKONZUMOVAT Živý
adenovirový vektor**

**Vaccin antirabique NE PAS MANGER Vecteur vivant
d'adénovirus**

MNR 1-888-555-6655

Malý vzorek neredigovaných komentářů pod facebookovým příspěvkem, v chronologickém pořadí:

Co když jich nějaké zvíře sní třeba dvacet?

To zní vážně hloupě. Musí existovat lepší způsob.

Vakcinace co největšího množství zvířat v populaci je jediný prokázaný způsob, jakým lze zastavit šíření nákazy. Není možné přimět VŠECHNA zvířata, aby dobrovolně nastoupila k veterináři k naočkování. Ne, vážně, to, že máme možnost shazovat účinné návnady, je fakt skvělé a lepší než nedělat nic.

Co když ji sní dítě? To nemůže být v pořádku.

Proto je tam to varování. A pochybuju, že by tyhle věci shazovali lidem na dvorky. Patří pouze do lesa.

Prý je to nějaký divný a děsivý nový kmen.

Zvíře nakažené vzteklinou je nebezpečnější než pořízení vakcíny.

Z vakcín je vám zle. To ví každý.

Žiju v lesnaté oblasti a mám kočky a vnučata. Nechci, aby mi ten bordel shazovali poblíž domu.

Snědl jsem čtyři návnady a mám OBŘÍ a ZELENOU erekci a ta ne a ne polevit.

HULK SMASH!!!!

Todlecto není vzteklina. Tohle je něco novího.

Já slyšela, že to dostanete i bez pokousání.

Nic nevědí.

Normální vzteklina je pomalá a obvykle trvá několik tejdů. Tohle se váma prej prožene během pár minut.

42 potvrzených případů přenosu na člověka v Brocktonu. 29 ve Stoughtonu. 19 v Amesu.

Kde jste se o tom doslechli?

Jaký jsou příznaky???

Bolesti hlavy a příznaky jakoby chřipky ale pak je to mnooooohem horší a začnete bláznit a vyšilovat a být agresivní a začnete útočit na lidi a jste v prdeli a všichni jsou v prdeli protože na to není žádný lék.

To není pravda. Původní příspěvek se týká vakcíny. Přestaňte se snažit děsit lidi.

My jsme v karanténě. Je fajn všechny poznat.

Kuuuuuurva!

Moje sestra říká, že se zavírá nemocnice v Brocktonu. Vyčerpaná kapacita.

Co tím myslíte? Jak vyčerpaná kapacita?

Volala jsem svému pediatrovi a má tam jenom vzkaz, že máme jet do brocktonský nemocnice. Co jako máme dělat???

Já žiju nedaleko odtamtud a slyšela jsem kulometry.

Ty jako víš, jak zní kulomet, jo?

Pro každého stejně nic udělat nemůžou. Je nejvyšší čas zalít do bunkru a počkat, dokud se to nepřežene. Lidi to dostává fakt rychle.

Vůbec nevědí, co dělají. Jsme fakt nahraní.

Musíme držet při sobě a sdílet informace. Kvalitní informace. Žádné šílené spekulace a nepoužívejte tady slovo zombie a podobně zjevné hoaxy a kraviny.

Nic z toho nebude fungovat. Měli bysme vybit všechna zvířata, vybit všechny nakažený. Zní to krutě, ale jestli je nemůžem zachránit, tak je pobijme, než nás všechny nakazí.

Okno v koupelně je zajištěné zástrčkou. Bílá roleta je stažená a Natalie ji nespouští z očí. Crčí z ní moč, a i když je sama, stydí se, jak hodně je slyšet, když chybí krycí hučení koupelnového větráku.

Z chytrého reproduktoru na kuchyňské lince se ozývá praskot AM rádia, jako by mizerný příjem a zvuková kvalita nebyly ničím jiným než speciálním efektem z dávné rozhlasové hry, jejíž doba a hysterie se znovu aktivují.

Jedna moderátorka opakuje, že místní obyvatelé mají zůstat doma a neucpávat cesty, které by se měly využívat pouze v těch nejnnutnějších případech. Přečte krátký seznam adres útulků a nemocnic v pásu kolem silnice číslo 128 v bostonské metropolitní oblasti. Potom přechází k hlášením o izolovaných výpadcích v dodávkách elektřiny. Od správce přenosové soustavy zatím nemají informace ohledně příčiny nebo předpokládané délky výpadků. Firma už tak čelí kritickému nedostatku zaměstnanců, protože se v důsledku snah eliminovat zaměstnanecké penzijní programy potýká s výlukou

významného množství odborově organizovaných techniků z terénu a pracovních týmů. Jiný hlasatel spekuluje o potenciálním využití taktiky postupného snižování elektrického napětí v obcích, kde se nedodrží karanténa a zákaz vycházení po západu slunce.

Paul se vydal do supermarketu Star v nákupním centru Washington Plaza, které se rozkládá jen necelé dva kilometry od jejich malého dvouložnicového domku. Má tam koupit jídlo, nějaké další zásoby a solární rádio s dynamem. Národní garda dohlíží na distribuci přidělů.

Přiděly. U těch skončili patnáct dní před narozením jejich prvního dítěte. U zasraných *přidělů*.

Je zatažené, šedé podzimní dopoledne. Spíš z pověřivosti než strachu (to si alespoň sama říká) zhasla Natalie v domě světla. Se zataženými závěsy na arkýřovém okně se první patro proměnilo ve studenou galaxii modře, zeleně a červeně žhnoucích světýlek, vykreslujících souhvězdí domácích spotřebičů a po elektřině lačnicích přístrojů a udělátek.

Paul jí před padesáti sedmi minutami poslal esemesku, že už je skoro v obchodě, ale že baterii v mobilu má na šesti procentech, takže ho vypne, aby zbývající energii ušetřil pro naléhavé případy nebo pro případ, že by se Natalie potřeboval zeptat na „návrhy“ (ty děsivé uvozovky jsou jeho), až bude uvnitř supermarketu. Je tvrdošíjně hrdý na svou technologickou šetrnost a neustále opakuje, že neutratí ani desetcent za nový mobil, který by nahradil jeho zoufalý retro model s prasklým displejem, jehož baterie má výdrž srovnatelnou s délkou života běžné jepice. Natalie Paulovi i s jeho mobilem vynadala slovy „Strč si ten podělanej mobil do prdele. Chci říct, co nejdřív se mi vrať, miláčku“. Paul se s ní rozloučil

sdělením, že „ten týpek přede mnou se pochcal a je mu to úplně jedno. Až vyrostu, chci být jako on. Rozhodně sem nejedí. Za chvíli jsem doma. Miluju tě“.

Natalie spustí záchodové prkénko, ale nespláchně, protože se bojí dělat příliš velký hluk. Umyje si ruce, usuší je a pak pošle zprávu s dotazem: „Seš už uvnitř?“ Displej je plný modrých dialogových bublin opakovaných a nezodpovězených vzkazů.

Rozhlasový hlasatel opakuje, že pokud jste byli kousnuti nebo máte obavy, že jste přišli do těsného kontaktu s kontaminovanou tekutinou, máte se okamžitě vypravit do nejbližší nemocnice.

Natalie přemýšlí, jestli by se měla vydat do supermarketu. Možná by podívaná na čtyřiatřicetiletou těhotnou ženu, která kráčí na začátek fronty lidí čekajících na příděly a sprostě nadává všem a všemu okolo, dokázala Paula dostat před pana Pochcánka, do obchodu a pak co nejdřív na cestu domů. Sama s ním chtěla původně jet, ale věděla, že její záda, nohy, klouby a každá další věrolomná část jejího těla by s ním tu předpokládanou hodinku dvě ve frontě stát nevydržely.

Teď je na sebe šíleně naštvaná, myslí si, že mohla stát ve frontě a střídavě sedět v autě. Jenže zase: kdo ví, jak daleko musel Paul zaparkovat, protože tahle jeho rychlá cesta do přečpaného obchodu trvá už tři hodiny.

Pošle další esemesku: „Seš už uvnitř?“

V břiše se jí pohne dítě. Natalie si představuje, že se překulilo na stranu, kde je mu líp. Po návštěvě toalety má vždycy pocit, že se ožene nožičkou nebo se jinak uvelebí. Tento hluboce niterný vjem jí připadá stejně bizarní, uklidňující a jaksi srdcervoucí, jako tomu bylo v den, kdy kopance a rány ucítila poprvé. Pohladí si břicho a zašeptá: „Proč mi nenapíše

z mobilu někoho jinýho? K čemu je dobrý šetřit baterii, když jsme tady my v tísní a já mu nemůžu zavolat? No tak, řekni: ‚Máš, kurva, pravdu, mami.‘ Dobře, tak tohle zrovna neříkej. Ještě nějakých pár let.“

Natalie čtyři dny nevyšla z domu; od chvíle, kdy Stonehill College, její zaměstnavatel, přestal držet basu s většinou dalších místních vysokých škol a studentům a zaměstnancům uzavřel koleje a akademické a administrativní budovy a všechny poslal domů. Toho odpoledne, utábořená u kuchyňského stolu, Natalie odpovídala na e-maily odboru pro rozvoj a investice a telefonovala bývalým žákům, kteří nežijí v Nové Anglii. Skromný dar škole věnovali pouze čtyři ze sedmadvaceti lidí, s nimiž mluvila. Ti, kteří hovor okamžitě neukončili, chtěli vědět, co se to v Massachusetts děje.

Natalie je natolik nervózní, že přechází sem a tam. Má opuchlá chodidla, ačkoliv včerejší nezvyklé horko a vlhko přes noc pominuly. Všechno na jejím těle nebo uvnitř něj (*fakt díky, hemeroidy*, pomyslí si) opuchává nebo už ve stavu maximálního opuchnutí je. Napustí si sklenici vody a posadí se na dřevěnou kuchyňskou židli se sedákem a opěradlem opatřenými zploštělými polštáři, které jen předstírají, že mohou přinést skutečné pohodlí.

Rozhlasoví moderátoři předčítají z místních massachusettských vyhlášek týkajících se karantény a izolace.

Natalie si povzdechne a uvolní si hnědé vlasy z culíku. Jsou pořád vlhké ze sprchy, kterou si ráno dopřála. Znovu si je stáhne do ohonu, ale dává pozor, aby byl volnější. Připojí mobil k nabíječce, ačkoliv baterie je skoro plně nabitá, a potom si vyhrne modré košilové šaty a zajede rukou pod široký pás legín, aby se poškrábala na břiše. Nejspíš by si měla legíny

úplně vysvléct, aby nechala dýchat kůži, ale s tím by se pojilo klopotné vstávání, poskakování, shýbání a stahování... a na všechno tohle -ání teď nemá náladu.

V mobilu otevře deníkovou aplikaci Voyager. V duchu její jméno vysloví francouzsky (Voyageur); a takto ho vyslovuje i před Paulem, když ho chce nazlobit. Vede si v ní svůj těhotenský deník. Aplikace všechny poznámky, fotografie, videa a audio soubory automaticky synchronizuje s jejím Google Drive. Během prvních dvou trimestrů ji používala každý den, někdy i víc než jednou. Záznamy sdílela s dalšími prvorodkami a v jejich online komunitě vyvolala pobavený rozruch, když místo sdílení obrázků dokumentujících týdenní nárůsty objemu břicha posílala fotografie svých chodidel, k nimž připisovala své vlastní neskutečně legrační (jak si aspoň sama myslela) vtípky o tom, jak dvojčata rychle rostou. Ve třetím trimestru užívání apky notně omezila a většina příspěvků tehdy přešla do klinického vypisování různých obtíží, sepisování ságy o zvláštních červených pointilistických tečkách, které se jí objevily na kůži hrudi a obličeji (včetně zveřejnění bezradné a suché hlášky její lékařky: „Pravděpodobně to nic není, možná tak lupénka.“), zaznamenávání pracovních stížností a litanie, při níž se opakovaně přiznávala k obavám, že těhotná bude navždy. Za posledních deset dní se zmožila jen na několik nových vzkazů.

Teď se Natalie rozhodne pro audio příspěvek a napřed ho označí jako soukromý, aby nebyl sdílený s jejími sledujícími: „*Bonjour, Voyageur. C'est moi.* Jo. Ještě patnáct dní do konce, plus minus. Co je to za příšernou hlášku? Plus minus. Když se to řekne rychle, není tomu ani rozumět. Plusminus. Plusminus. Sedím sama ve svém potmělém domě. Tělesných obtíží

je hromada, ale moc o nich nepřemýšlím, protože jsem totálně vyděšená. Takže tohle mě teď dostává. Pátý den v řadě mám na sobě stejné legíny. Je mi jich líto. O tohle se neprosily. (Povzdech) Měla bych rozsvítit. Nebo roz-táhnout závěsy. Vpusť sem trochu šedi. Nevím, proč to neudělám. Zatracenej Paul. Zapni si ten podělanej –“

Rozbzučí se jí mobil a v horní části displeje vybublá esemeska od Paula. „Konečně venku. Papírový tašky jsou v autě. Za 5 minut jsem doma.“

Natalie potlačí nutkání udělat si legraci z toho, že opravdu našel slova „papírový tašky“. Už jen říct to je hrozné. Odepíše: „Jasně! Hoď sebou. Dávej pozor, ale hoď sebou. Prosiim.“

Chytrému reproduktoru sděluje, aby se ztlumil, a říká to, dokud neumlkne. Chce slyšet, až přijede Paulovo auto. Prázdný dům vydává zvuky typické pro prázdné domy, zvuky o frekvencích vyladěných na zjitřenou představivost a ty nejhorší scénáře. Natalie si dává pozor, aby ona sama žádné zvuky nevydávala. Na mobilu se podívá na online zprávy a Twitter, a nic z toho není dobré. Vrací se k Voyageru a našuká parafrázi oblíbeného rčení svého táty: „Nejdivněji se čas vleče při čekání.“

Paulovo auto, jehož motor se vyznačuje specifickým chraplákem, se konečně rozbrumlá jejich ospalou ulicí a vyjede ze zatáčky kolem plotem obehnaného předního dvorku. Zelený forester je dvacet let stará plečka s ručním řazením, která má najeto přes 320 000 kilometrů. Další rozkošná/protivná Paulova výstřednost. Tvrdí, že nikdy nebude řídit jiná auta než s ručním řazením, jako by to byl nějaký měřitelný doklad jeho kvalit. Spíš je ale protivná,

protože Paul není žádný technik a sám si auto neopraví, takže ta jeho kraksna je neustále v servisu, a Natalii pak nezbyvá než si ve svém harmonogramu nacházet čas, aby ho vozila na nádraží nebo z nádraží zpátky domů.

Když teď zelené auto za měkkého křupání sjíždí po svažující se šterkové příjezdové cestě, Natalie se ztěžka zvedne do sedu. Odpojí mobil z nabíječky a uloží ho do překvapivě hluboké kapsy své rozepnuté šedé mikiny s kapucí. V druhé kapse má klíčky od svého auta, které u sebe nosí od příjezdu ze Stonehill College.

Přejde do obývacího pokoje, její kroky se synchronizují s Paulovou chůzí po šterku. Nedovolí si na něho zavolat. Neměl by chodit tak nahlas; musí být opatrnější a našlapovat tišeji. S náručí překypující papírovými taškami (sakra, ano, ony to jsou opravdu „papírové tašky“) vyjde zpoza auta. Dveře kufru foresteru zůstávají otevřené a uvnitř auta nepřestává svítit otravné žluté stropní světlýlko se vzkazem: „Hele, nechals tady pootevřené dveře.“ Natalie zvažuje, že na Paula přece jen zakřičí a řekne mu, aby zavřel kufr.

Paul se komicky pokouší uvolnit zástrčku na vstupní brance ve výšce stehen, aniž by odložil jedinou z nákupních tašek. Sám se tomu ovšem nesměje.

Natalie už stojí na verandě a jedním oknem se Paula ptá: „Můžu ti s tím pomoci?“ Bojuje s nutkáním šíleně se rozesmát a stejně silnou touhou propuknout v zoufalý pláč. Otevře síťové dveře, hrdá, že si troufne vystrčit hlavu ven, do karanténního dopoledne. Letmo si představí neskutečný čas štěstí a míru za několik let v budoucnu, kdy bude svému krásnému a nezbednému dítěti (bude trvat na tom, aby její dítě bylo nezbedné) vyprávět příkrášené dobrodružné

historicky o tom, jak přežili dnešní noc i všechny ostatní, co ještě budou následovat.

Teď se vrátí k sobě, do přítomnosti klidu a přízračného ticha. Nechráněnou a zranitelnou ji drtí zmatek v jejím a v Paulově mikrosvětě a všeobecné hrůzy rozlehlejšího světa mimo prostor jejich domku.

Paul se s mručením probíjí vrzající pootevřenou brankou, protože se zasekla a zůstala zadřená na štěrku (jako vždycky). Šourá se po krátkém betonovém chodníčku. Natalie zůstává na kryté verandě a přidržuje mu dveře, dokud si je sám nezachytí ramenem. Ani jeden neví, co má tomu druhému říct. Bojí se říct něco, co je ještě víc vyděsí.

Paul se domem prokolébá do kuchyně a spustí tašky na stůl. Při návratu do přední místnosti poněkud přehrává těžké oddechování.

Natalie mu zastoupí cestu a v přítmí se zazubí. „Skvělá práce, svalouši.“

„Nevidím tady ani ň. Nemůžeme otevřít okna nebo rozsvítit?“

„V rádiu říkali, že jasná světla můžou přitahovat nakažená zvířata nebo lidi.“

„Já vím, ale to mysleli v noci.“

„Nechci riskovat.“

„Rozumím, ale rozsvít' aspoň, než sem přinesu celej nákup.“

Natalie tasí mobil, zapne na něm svítilnu a posvítí Paulovi do tváře. „Oči se ti přizpůsobí.“ Říká to žertem. Ale jako žert to nezní.

„Díky, jo, to je mnohem lepší.“

Paul si otře oči a Natalie se k němu nakloní, aby ho něžně objala a dala mu letmý polibek na tvář. Natalie je o pouhé

dva centimetry menší než Paul s jeho 175 centimetry (ačkoliv on sám nesprávně tvrdí, že měří 178 centimetrů). Před těhotenstvím se váhou lišili jen o 2,5 kilogramu, ačkoliv tahle čísla jsou tajemství, která před sebou stále střeží.

Paul jí objetí rukama neopětuje, ale pichlavou líc jí k tváři přitiskne.

„Seš v pohodě?“ zeptá se Natalie.

„Ani ne. Bylo to šílený. Parkoviště plný, auta stála na ostrůvcích i přímo u zavřených krámů a restaurací. Většina lidí se snaží ostatním pomáhat, ale ne všichni. Nikdo neví, co dělá nebo co se děje. Když jsem vycházel z obchodu, na opačné straně parkoviště se strhl povyk a myslím, že tam někdo někoho střelil... neviděl jsem to, ale slyšel jsem výstřely... a pak toho, kdo ležel na zemi, obestoupila skupinka vojáků. Pak začali všichni ječet a lidi se začali přetlačovat a strkat a ozvaly se další rány. Nic děsivějšího jsem ještě neviděl. Jsme prostě... prostě to není dobrý. Myslím, že jsme v pěkný kaši.“

Natalie zrudne ve tváři, protože stejně hrozný jako to, co říká, je jeho rozechvělý, přidušený hlas. Její bledá pokožka vždycky snadno zčervená, chová se jako nějaký vestavěný Geigerův počítač, který měří škálu jejích emocí a/nebo (k velkému pobavení a potěšení jejích přátel) množství vypitého alkoholu. Přestat pít během těhotenství není tak těžké, jak očekávala, ale zrovna teď by sklenku – nebo láhev – bílého vína neodmítla.

To, co Paul říká dál, je jen ozvěna konverzace, kterou spolu vedli před deseti dny: „Hned jak to začalo jít z kopce, měli jsme odjet k vašim. Měli bysme tam odjet i teď.“

Té noci Paul vtrhl do koupelny bez klepání. Natalie stála před zrcadlem, vtírala si krém do suchých míst na rukou a kdovíproč se nedokázala zbavit dojmu, že ji přistihl při

něčem, co neměla dělat. Tehdy řekl: „Měli bysme odjet. Vážně bysme měli odjet. Zajet k vašim,“ a řekl to jako dítě ještě napůl otřesené po probuzení z nějakého zlého snu.

Té noci mu řekla: „Paule.“ Vyslovila jeho jméno a potom se odmlčela, dívala se, jak se Paul ošívá, a čekala, až se uklidní. Když na ni zůstal hledět v nelíčených rozpacích, dodala: „Mám tady doktorku. Dnes jsem s ní mluvila a řekla mi, že všechno bude fajn. Dítě přivedeme na svět tady.“

Teď mu řekne: „Paule. To nemůžeme.“

„Proč ne?“

„Jsme ve federální karanténě. Nedovolí nám odjet.“

„Musíme to zkusit.“

„Takže podle tebe uděláme co? Pojedeme po pětadevadesátce až do Rhode Islandu, prostě jen tak?“ Natalie se s ním nehádá. To v žádném případě. Souhlasí, že jsou opravdu v pěkné kaši a zůstat tady nemůžou. Ona sama tady zůstat nechce a nechce se vydat do nějakého nouzového útulku nebo přetížené nemocnice (*říkali, že mají vyčerpané kapacity*). S Paulem se dohaduje, protože doufá, že jeden z nich natrefí na nějaké řešení.

„Tady zůstat nemůžeme, Natalie. Musíme něco zkusit.“

Vloží jí ruce mezi prsty. Stiskne ho.

„Co když nás zatknou?“ namítne Natalie. „Mohli by nás rozdělit. Teď jsi mi říkal, jak to bylo v tom supermarketu šílený. Myslíš, že na dálnicích nebo hranicích to bude lepší?“

„Najdeme nějaké průjezdné vedlejší cesty.“

Ano, vedlejší cesty. Natalie přikyvuje, ale řekne: „Možná jsme teď v tý nejhorší fázi –“

„To jsem ti ani neříkal, že se uprostřed křižovatky Washington Corner potácela liška, jako by byla opilá –“

„– karanténa pomůže dostat nákazu pod kontrolu –“

„– vyrazila mi přímo proti přednímu kolu.“

„– všichni budou v pořádku, pokud se ne–“

Natalie dál mluví, i když je z jejich štěrkové příjezdové cesty slyšet nezaměnitelné křupání kroků. Má na ně vyladěné uši. V domě žije už dostatečně dlouho na to, aby poznala rozdíl mezi tvrdým křupáním a drtivým tlakem pneumatik, lehkým cupitáním veverek a koček, které jí připomíná chřestění rumba koulí, svižným našlapováním tlap sousedovic psa, přihlouplé fenky rhodéského ridgebacka o velikosti poníka (a najednou jí hlavou bleskne otázka: Kde jsou její sousedé a jejich Casey? Odjeli ještě před karanténou?), a pravidelným krokem blížícího se člověka.

Tyto kroky jsou chvatné, k domu se blíží rychle, a přitom s jakýmsi nepatřičným rytmem. Rytmem, který je jaksi zlomený. Je slyšet drtivý přískok, zavravorání, dva těžké kroky, potom šhubavá korekce a klopýtnutí a tažení nohy. Někdo nebo něco vrazí do stále pootevřené branky a třikrát hlasitě a štěkavě zaryčí.

Natalie se po počátečním šoku málem zhroutlá úlevou, když uvěří (nebo si začne vsugerovávat), že to, co slyší, je ve skutečnosti právě ridgeback Casey. Šok se přetaví do úzkosti. Najednou přemýšlí, proč je Casey venku sama. Ten chlapík v rádiu říkal, že nenaočkování domácí mazlíčci můžou být záluďnými přenašeči suspektní infekce.

Natalie se otočí, natáhne krk a vyhlédne ze dveří a přes verandu. U řádky síťových oken se mihne jakási velká a vzpřímená šmouha. Opět se ozve štěkot a teď zní spíš jako drásavý kašel, bolestné vykašlávání. Necelé tři metry od ní stojí muž. Otvírá síťové dveře a suchým, drsným, ale čistým barytonem

řekne: „Přišel podzim a začalo pršet. Zůstal jsem v chladu a dešti.“ Potom zachrčí: „Chr-chr-chr,“ zvuky, na nichž se podílí pouze bránice a zadní část hrdla.

Natalie s Paulem na muže zařvou, aby odešel. Sami na sebe křičí otázky a pokyny.

Je to běloch, urostlý, vysoký přes 180 centimetrů a má blíž ke 150 kilogramům než ke stovce. Na sobě má špinavé džíny a tričko s dlouhým rukávem a reklamou na jeden místní pivovar. Projde dveřmi a naplní verandu. Při každém štekavém zakašlání se sehne a zkroutí, a potom se mu tělo zase prudce narovná a nepřírozně ustrne. Zvedne ruku a natáhne ji k Natalii a Paulovi. Natalie vidí pouze tvar a kontury mužovy tváře, jak ho zezadu vykresluje matné denní světlo.

„Chr-chr-chr.“

Navzdory paralyzujícímu strachu tyto primitivní jednoslabičné štky ve své rodové paměti neurčitě rozpoznává. Slyšet ho jí stačí k tomu, aby věděla, i bez pomoci vizuálních vodítek a bez kontextu právě probíhající náказы, že je nemocný. Že je příšerně a nevléčitelně nemocný.

Její strach se promění v zuřivost s odstínem pudu sebezáchovy. Zatne obě pěsti, udělá krok dopředu a zařve: „Táhni, kurva, z naší verandy!“

Paul je hbitější a rychle skočí před Natalii. Dveře zabouchne takovou silou, že zadrnčí rám, v němž jsou zasazeny, i celá okolní stěna. Na okamžik však ztratí kontakt s kulatou klikou a dveře se mu nepodaří zamknout předtím, než je vetřelec začne vši silou opět otevírat.

„Natalie?“ Paul vykřikne její jméno, jako by to byla otázka, otázka, která není řečnická, ale neexistuje na ni odpověď.

Dveře se otevřou a jejich pohyb Paula přinutí zacouvat do domu. Na dřevěné podlaze mu zaskřípou podrážky podkluzujících tenisek. Paul mírně pokrčí nohy, skloní rameno a pokusí se pevně zachytit, zaklesnout v postoji, který tak zoufale ztratil. Nohy mu přestanou klouzat, ale zapletou se, až ztratí rovnováhu. Spadne na kolena a sklolaminátové dveře ho odsunou.

Chlap dveře kompletně rozrazí a přitiskne Paula ke stěně. Nepřestává tláčit. Bílé dveře skoro úplně zastíňuje. Je odvrácenou stranou měsíce.

„Chci si jen promluvit!“ zařve chlap. „Pusťte mě dovnitř!“ Dveřmi škubne zpátky k sobě a potom je ostře vrazí do Paula. Spolu s dveřmi se z něho stává jednoduchý stroj, pak vysoce výkonný píst. Nárazy dveří do jejího manžela a jejího manžela do stěny doprovázejí odporne, dunivé, duté zvuky. Paulovy výkřiky zní přidušeně. Stěny a podlaha se třesou; ten obrovský zlý vlk jim demoluje domek.

Natalie urazí krátkou vzdálenost do kuchyně. Srazí velký modrý hrnek do poloviny naplněný vodou, kterou měla předtím pít, a bekhendem od sebe odpálí chytrý reproduktor, protože z dřevěného bloku na lince popadne velký kuchyňský nůž.

Vstupní dveře se zabouchnou. Chlap řve stále hlasitěji.

Natalie zaječí: „Vypadni!“ a „Nech ho na pokoji!“, vběhne do místnosti, kterou před chvílí opustila, a přitom před sebou jako pochodeň drží nůž. Její oči už přivykly přítmi uvnitř domu.

Paul sedí na podlaze a snaží se pod sebe dostat nohy. Z čela mu teče krev, která prýští i z rány u jeho pravého lokte. Chlap se nad ním sklání, hrozivě se nad ním rýsuje coby objekt nezpochybnitelné závažnosti. Mohutnýma rukama

svírá Paulova ramena a přitahuje si ho do medvědího sevření. Paul má levou ruku pevně přitisknutou k boku. Druhou rukou se ohání a pokouší se od sebe odtlačit vetřelcův obličej. Chlap huláká něco, čemu není rozumět, jakousi hatmatilkou plnou ražených souhlásek, a potom zničehonic zmlkne, jako by tento šílený nový jazyk vyčerpал, jako by správně odříkal nějaký tajemný obřad, a několikrát Paula kousne. Nejsou to dlouhá kousnutí a netrhá při nich maso. Jsou rychlá jako hadí uštknutí. Mužova ústa nezůstávají přísátá k jednomu místu. Během několika vteřin Paula pokouše na ruce, pokouše ho na hrudi, pokouše ho na krku a pokouše ho ve tváři.

„Pusťte mě dovnitř, ne pryč!“

Má roztrhané tričko a nad levým ramenem u krku se na něm rozlévá červená skvrna. Ruce a tělo se mu nekontrolovaně chvějí. Naprázdno dává a křičí sténavou verzi slova *ne*. Vrtí hlavou a odvrací se, vypadá to, že tak reaguje při pohledu na krev, jako by ho vyváděla z míry nebo vytáčela, ale kousat nepřestává.

Natalie se přes podlahu žene s pozvednutým nožem.

Paul se konečně zvedne na nohy a oba muži teď stojí a narovnávají se. Vetřelec v rukou stále svírá Paulův trup. Paul se naposledy ožene pravačkou a zasáhne chlapa do oka. Ten zavřeští a štěkne a udělá dva kroky dopředu, přičemž Paula zvedne a odnese do kouta místnosti. Celou svou vahou se zhoupne směrem dolů a Paulův týl a vaz narazí do bytelného dubového sedadla starožitného houpacího křesla Nataliiny matky. Při střetu se dřevem se ozve vlhké měkké puknutí a ostré křupnutí.

Natalie švihne nožem, míří na střed mužových zad, ale chlap se otočí a vyrazí jí ruku ze svislé dráhy. Nůž se mu

sveze po levé lopatce, v tričku a kůži mu vyryje parabolický oblouk.

Muž se prudce otočí a najednou se ocitne tváří v tvář Natalii. Je středního věku, proplešatělý, povědomý těžko popsatelem způsobem, jako někdo, koho by snad mohla znát. Může být z jejich čtvrti, ale taky nemusí. Tvář má zkřivenou tupou, zárodečnou zuřivostí a strachem. Ústa má obkroužená zpěněnými slinami a krví. Řve a Natalie neslyší, co říká, protože řve i ona.

Znovu zvedne nůž a bodne jím směrem k mužovu byčcímu krku. Ten oběma rukama ránu zblokuje, když nemotorně sáhne po čepeli, a ze zákroku si odnese hluboké šrámy na dlaních a polštářcích prstů. Vykřikne, ale neodtáhne se. Popadne Natalii za zápěstí. Má horké a krví zalité ruce a přitahuje si ji k tělu. Natalie přes legíny, které jí obepínají břicho, cítí úděsné horko jeho horečky.

Muž jí zakašle do tváře a má radioaktivní dech. Chvějí a křečovitě se mu stahují popraskané rty, vysílá k ní záblesky úsměvů prokládané vrčením. Jeho jazyk má podobu rozrušeného úhoře, těkajícího v oválu husté, vazké pěny.

Je samá ústa. Ta ústa se otvírají.

Natalie se odtáhne a současně muže kopne do rozkroku, ale protože se nemůže rozmáchnout a o nic zapřít, její rána nemá větší sílu.

Muž jí vytáhne pravou ruku nad hlavu. Rychle jí zespodu přitiskne ústa k předloktí a zakousne se. Tenká mikina Natalii neposkytne žádnou ochranu. Rozkřičí se a upustí nůž. Chce ruku z mužova skousnutí vytrást a vytrhnout, ale zároveň se instinktivně bojí pohnout a přijít o kousek svého těla. Drtivý tlak v kombinaci s ostrým, bodavým pálením v natržené kůži,